

Ислямската дилема: Трябва ли да се страхуваме от религията на мира?

Обръщение от Хазрат Мирза Масрур Ахмад^{аба}, Световен председател на Мюсюлманската общност „Ахмадия“ пред немските гости на 2-и ден от Jalsa Salana (Годишно събрание), Германия, 6 юни 2015 г.

След като рецитира Tashhahud, Ta'awwuz и Bismillah, Хазрат Мирза Масрур Ахмад^{аба}, Халифатул Масих V, каза

„Уважаеми гости, *Assalamo Alaikum Wa Rahmatullahe Wa Barakatohu* – нека мирът и благословиите на Аллах да бъдат с Вас. Преди всичко бих искал да изразя искрената си благодарност на всички наши гости не-ахмадийци, които присъстват на нашето Годишно събрание въпреки че не са членове на нашата общност.

Днес по време на моето обръщение аз говорих накратко за основателя на Исляма, Светия Пророк Мухаммад^{са} и неговите неимоверни усилия към установяване на мир по света. Може да бъдете доста изненадани или дори учудени да чуете това, като се има предвид че днес виждаме много така наречени мюсюлмани, които унищожават мира по света и които се опитват да оправдаят техните екстремистки действия в името на Свещения Коран и на Светия Пророк Мухаммад^{са}. Докато упражняват терор и насилие по най-варварския начин, те постоянно твърдят, че действат според истинските учения на Исляма.

Ще се изненадате още повече, когато чуете безредиците и екстремизма в света, причинени от така наречените мюсюлмани, всъщност е средство за увеличаване на моята вяра в Исляма и всъщност във вярата на всеки един мюсюлманин-ахмадиец. Може би ще бъдете объркани от това и да се чудите защо се получава така, че вярата на мюсюлманите-ахмадийци нараства при вида на екстремистките действия на определени мюсюлмани. Вие може дори да си помислите или да се страхувате, че мюсюлманите-ахмадийци са като онези, които подкрепят екстремизма. Обаче това би било изключително

©MAKHZAN-E-TASAWEUR

грешно предположение или ислямът е религия на мир, хармония, убеждение. толерантност и състрадание.

Затова, нека стане ясно, че мюсюлманите-ахмадийци са напълно искрени в усилията си за насърчаване на мира по света и винаги се стремят да практикуват това, което проповядват. Ние сме същите отвътре каквито сме отвън и живеем живота си според това, в което вярваме в нашите сърца, че са истинските учения на Исляма. Аз, също така, бих искал да стане ясно, че когато мюсюлманите-ахмадийци разпространяват ученията за мир, сигурност и любов за всички, те не представят нещо ново, а само показват истинските учения на Исляма. Във всяко едно отношение

Разбира се, това е само заради ученията на Исляма, че мюсюлманите-ахмадийци проявяват чувство на любов към всички хора независимо дали са мюсюлмани или не-мюсюлмани. И се дължи само на Исляма, че желяем истински мир по света и полагаме всички възможни усилия, за да го постигнем. По отношение на това, което казах по-рано, не желая да Ви обърквам ненужно или да Ви карам да се чудите над това привидно противоречие или дилема – как от една страна мюсюлманите-ахмадийци казват, че заклемяват екстремистките действия на други

мюсюлмани, докато от друга страна казват, че тези действия са средство за увеличаване на тяхната вяра в Исляма.

За да се изясни и обясни това, бих искал да върна часовника 1400 години назад във времето на основателя на Исляма, Светия Пророк Мухаммад^{ca}. По онова време той е направил голяма предсказание за бъдещето. Той е казал, че ще дойде време и духовен мрак ще се спусне над мюсюлманите и тяхната вяра ще бъде изцяло покварена. В това време действията на мюсюлманите ще бъдат изцяло срещу първоначалните учения на Исляма. Той е предупредил, че така наречените мюсюлмански религиозни духовници и водачи ще тълкуват ислямските учения по напълно погрешен начин и тяхното мислене ще доведе само до разпространението на безредици и несправедливост. Въпреки това предсказание за отчаяното състояние на мюсюлманите, Светият Пророк е дал също и надежда, в това време на безредици и раздори, Всемогъщият Аллах ще изпрати някой, който да съживи Исляма и да разпространи неговите истински учения. Той ще бъде изпратен като Обещания Месия и Имам Махди (Направляваният) и ще възстанови първоначалните и мирни учения на Исляма по света. Той ще огрее човечеството с истинската духовна светлина на Исляма.

С благодатта на Аллах днес ние

виждаме, че и двете части на това голямо пророчество са се изпълнили. От една страна ислямът бе покварен и ученията му бяха изопачени, а от друга страна, Обещаният Месия и Имам Махди бе изпратен от Всемогъщият Бог в лицето на основателя на Мюсюлманската общност „Ахмадия”, Хазрат Мирза Гулам Ахмад^{ac}. Докато беше жив, той ни озаряваше със светлината на истинския Ислям и представяше неговите великолепни учения на света. Той доказа, че Светия Пророк^{ca} е бил наистина най-големия герой и факлоносец за мир в историята на света. Затова, това е изпълнението на великото пророчество, което е причината вярата на мюсюлманите ахмадийци да расте при вида на ужасяващите действия на така наречените мюсюлмани днес.

След това въведение бих искал сега накратко да Ви представя истинските учения на Светия Пророк^{ca}, които показват несравнимите му усилия да установи дълготраен мир по света. Един основен и много важен смисъл, на който ни учи, че мисленето и приоритетите на различните хора по света варират от човек на човек. Макар да е вярно, че повечето хора желаят мир, също така е вярно, че много хора имат предпочитания към техния собствен мир и сигурност. Те имат малко или почти никакво отношение към добруването на другите. Изследване на човешката психология показва, че докато

всеки човек иска да живее в мир и охолство, те не желаят техните противници и врагове да живеят мирно и щастливо.

Също така е вярно, че хората ценят различни видове мир. Например, някои хора ги е грижа само за мира и задоволеността на техните собствени сърца и умове. Някои дават предимство на мира в тяхното домакинство, докато други желаят мир в квартала им. Някои хора дават предимство на мира в градовете им, а други желаят мир за цялата им нация. Но извън обхвата на техните лични интереси, много хора нямат отношение към това какво се случва на онези, които живеят в други градове или страни. Те не чувстват състрадание или любов за хора в други части на света, които страдат или са изправени пред изпитания или прекеждия.

В по-ранни времена тази нечувствителност или липса на емпатия е можело да бъде оправдана, защото различните общества и народи не са се свързвали помежду си както сега. Средствата за комуникация са били далеч по-ограничени и е отнемало много време новините за ситуацията в една страна или район да достигнат до друга. Междувременно новините често остарявали и ситуацията се променяла отново. Затова в онези времена да почувстваш незабавно болката на другите и да потърсиш помощ от хората в отдалечените краища е било много трудно. Обаче

днес светът е много различен и се е превърнал в едно голямо село. Независимо от това, докато светът се сближава и разстоянията и бариерите при общуване отпадат, все още продължава да се отрича, че всички сме свързани помежду си.

Например, има много хора, които вярват, че положението в Близкия Изток или Африка е без значение за хората в Европа или Северна Америка. По същия начин много хора, живеещи в Австралия или Далечния Изток продължават да вярват, че безредиците преобладават в други страни по света, като конфликта между Украйна и Русия, и че няма да окажат влияние на техния живот или на техните страни. Най-общо казано остава убеждението, че нарастващото безпокойство и безредици, които виждаме днес е ограничено до засегнатите райони и влиянието няма да се разпространи по-далеч.

Обаче, казвайки това, има един горещ въпрос, който променя нагласите и разбиранията. Въпросът, който имам предвид е имиграцията и все по-обхватният въпрос за интеграцията. В много страни виждаме, че има увеличение в разочарованието и безпокойството сред младежите от имигрантските общности. На места разочарованието достига опасни граници, до такава степен, че млади имигранти се радикализирани и присъединяват към екстремистки

групировки. Това причинява истински страх, тъй като развитите страни осъзнават, че сред техните младежи има такива, на които е повлияно негативно и това е голяма опасност за нацията.

В отговор, правителствата и правоприлагащите органи в развитите страни се раздвижват, за да поставят ограничения в живота на хора от азиатски произход, с убеждението, че това ще гарантира безопасността и сигурността на местното общество и на местните хора. Обаче това е грешния подход и не е подходящо решение на тези сериозни проблеми. По-скоро това, което е необходимо е истинско и цялостно решение. Ето защо трябва да Ви кажа, че Светият Пророк на Ислямаса ни е дал решението и отговора на тези проблеми.

Чрез неговите просветени учения, той е ни е дал златните ключове за мир. Той е обяснил, че световният мир никога няма да бъде постигнат само със светски подход или само чрез фокусиране само върху материалните желания. Той ни учи, че има само едно средство за всички хора, независимо дали са мюсюлмани или не-мюсюлмани, да бъдат свободни от безредици и ще бъдат в безопасност от изгарящите пламъци на омразата и отчаянието.

Той казва, че за да бъде постигнат истински мир, човечеството трябва да припознае своя Създател и да

се представи пред него. Светият Пророкса е предупредил, че ще дойде време, когато мюсюлманите ще забравят истинските учения на тяхната религия и няма да обърнат необходимото внимание на Върховното Същество и ще платят само на думи за тяхната вяра. По същият начин хората от други религии, също няма да успеят наистина да припознаят Върховното Същество, докато онези, които не вярват в религията, няма дори и припознаят съществуването на Върховното същество.

А Върховното Същество, за което говори Светия Пророк^{ca} е Бог, който е Създателят на цялата вселена. Бог е този, който сред многото си качества е Salaam - Извор на мир. Затова в глава 59, стих 24 от Свещения Коран, Аллах е заръчал на Светия Пророк^{ca} да информира света, че те трябва да се посветят на този Бог, който е върховен, свещен и извор на мир. Значението на Salaam е този, който носи мира по света и е светлината, която излъчва спокойствие.

По този начин, като истински източник на целия мир, Бог желае съществуване в мир и хармония за цялото човечество. Също както родителите не искат техните деца да се бият и да се карат, и да предизвикват безпокойство в дома, по същия начин Всемогъщият Аллах не харесва безредиците или конфликтите между неговите създания. Родителите винаги

обичат повече техните деца, които са добродушни и спокойни, по същия начин законите на земята предпочитат онези, които са миролюбиви.

По същия начин, според нашата вяра, Всемогъщият Аллах обича онези, които са способни да контролират техните емоции и са миролюбиви. Ако разсъждаваме над този въпрос, то тогава става пределно ясно, че онези така наречени мюсюлмани, които следват екстремистки идеологии, грешат напълно, когато твърдят, че Всемогъщият Аллах желае мюсюлманите да се включат в Джихад с меч и кръвопролитие.

Войните, водени по времето на Светия Пророк^{ca} трябва да бъдат поставени в правилния им контекст. Безспорно е, че по време на първите години на Исляма, Светият Пророк^{ca} и неговите последователи са били обект на най-жестоките преследвания и безмилостно противопоставяне. След години на въздържание на Светия Пророк^{ca} е било дадено от Всемогъщия Аллах да започне война, за да се защити от агресорите немюсюлмани. Това позволение е дадено в глава 22, стих 40 от Свещения Коран, където Аллах казва, че дава позволение, защото войната е била наложена на мюсюлманите и те не са имали друг избор освен да реагират и да се защитават сами.

Що се отнася до това защо е бил необходим отговор, Всемогъщият Аллах е пояснил това в следващия стих, стих 41. Там Аллах казва, че мюсюлманите са били изгонени от домовете им от жестоки агресори и ако той не им е разрешил да спрат потисниците от тяхното преследване и насилване, то тогава никоой не би могъл да живее в мир. Ако мюсюлманите не са се защитили, никакви религиозни хора не биха могли да живеят в сигурност след това.

В същия стих Аллах е казал, че, ако мюсюлманите не са се защитили, тогава никакви църкви нямало да са в безопасност, нито синагоги, нито храмове, нито дори джамиите – въпреки че това са били места за поклонение, в които хората са се събирали, за да прославят името Божие, да разпространяват мир и да премахнат всички форми на злото от техните сърца и умове. Затова разрешение за спиране на потисническата ръка на онези, които водят война е дадено от Аллах, защото в противен случай всички места за поклонничество и мир по света биха били напълно унищожени.

Така Аллах позволил на Светия Пророк^{ca} да води отбранителна война само в името на прекратяването на жестокостите и несправедливостите. Позволениято е било дадено, за да се спрат онези, които са искали да се възползват от основните право

и свободи на хората. Позволениято е било дадено, за да се спрат онези, които са искали да унищожат основите на религиозната свобода. Позволениято е било дадено не само, за да защитят Исляма, но и за да защитят всички религии и всички форми на вероизповедание.

От този стих научаваме също и че джамиите и местата за поклонение на другите религии са построени като маяци на мира, за да разпространяват учения за любов и състрадание, и никога не проповядват екстремизъм или омраза в каквато и да е форма. Освен това в глава 8, стих 62 от Свещения Коран, Всемогъщият Аллах е дал на Светия Пророк^{ca} едно наистина красиво учение, което просветлява мюсюлманите за това как да се установи мир и сигурност дори по време на война и конфликти.

В стиха Аллах казва, че ако твоя враг се протегне и подаде ръка за мир или помирение, тогава трябва да го приемеш без да се колебаеш и да се уповаваш на Аллах след това. Така на мюсюлманите им е казано да се доверяват на Аллах, отколкото са си мислят, че врагът ги лъже или не е искрен в желанието си за помирение. Аллах е учил, че мюсюлманите винаги трябва да се стремят да строят мостовите към другите, когато имат възможност и да постигат мир дори с онези, които не са религиозни, които не вярват в Бог или които таят омраза в сърцата си срещу Исляма.

Всъщност Аллах много стриктно е инструктирал мюсюлманите да сграбчат с две ръце всяка възможност да спасят мира в името на хармонията по света. Освен това Светият Пророк^{ca} е предал Божията заповед в глава 41, стих 35 от Свещения Коран, в която Всемогъщият Аллах е казал, че в името на мира, трябва да отвръщаме назлото самосдоброта и благочестие. Основната мъдрост зад това е, че ако отговориш на омраза с любов, тогава има шанс от дълбините на враждата и разделението да се появят искрено приятелство и единство.

Какво красиво учение е това! Най-вероятно има безброй примери, които доказват, че Светият Пророк^{ca} е донесъл учения за мир, помирение, сигурност и любов и аз разказах само за някои от тях. Те доказват, че Богът на Исляма – това е Всемогъщият Аллах – е този, който желае мир, състрадание и любов към неговото творение.

Затова тези, които вярват, че ученията на Исляма насърчават екстремизъм или омраза, трябва веднъж завинаги да отстранят тези страхове от умовете и сърцата си. Вината за безумните кръвопролития и насилие, които виждаме днес, не се корени в Исляма или неговите учения, а по-скоро е резултат от действията на определени така наречени мюсюлмани, които са изпълнени с омраза и егоизъм и които са покварили истинската

същност на Исляма, за да служат на своите собствени интереси.

Днес според обещанията на Всемогъщият Бог, Мюсюлманската общност „Ахмадия” само е тази, която просвещава света с истинските учения на Исляма. Това е причината, поради която всяка година стотици хиляди мирни хора - и мюсюлмани и немюсюлмани - да се присъединяват към Мюсюлманската общност „Ахмадия”. Те стават ахмадийци само с желанието да спечелят любовта на Аллах и в името на постигане на истински мир и удовлетвореност.

Те не са като онези разочаровани хора, които не са способни да контролират своите емоции или реакции и така се присъединяват към екстремистки групировки,

които несправедливо унищожават чистото име на Исляма по света. Макар днес ислямът да продължава да бъде представян по напълно погрешен начин, ние, мюсюлманите-ахмадийци, не губим надежда и не се обезсърчаваме. Ние твърдо вярваме, че ще успеем и че един ден истината на Исляма ще озари света и красивите му учения ще бъдат разбрани от всички народи по света.

С тези думи бих искал да завърша и още веднъж да изразя искрената си благодарност на всички Вас, които отделихте от времето си да се присъедините към нас днес и да чуете това, което имах да кажа. Нека Аллах да Ви благослови. Благодаря Ви много.”